

[Ole Bjørn Kraft.]

minister Hauge har for nylig fremsat nogle Udtalelser om dette Spørgsmaal, som ogsaa kan være retningsgivende for os. Han har sagt, at Hjemmeværnet efter hans Opfattelse vil faa en vigtig Plads i det norske Forsvar, men at man ikke bør tænke saa meget paa Partisankrig, men paa, at Hovedopgaven vil være at hindre, at Landet bliver besat af Fjenden.

Efter Forslaget kan Kommissionen tilkalde udenforstaaende til Meddelelse og Oplysning. Jeg haaber, at dette vil blive benyttet i vid Udstrækning. Det vil være naturligt, naar vi f. Eks. drøfter Hjemmeværnet, at der bliver tilkaldt Repræsentanter for Hjemmeværnsforeningerne til at give Oplysninger om denne Sag, og i øvrigt mener jeg, at den Pligt, der paalægges Statens Tjenestemænd efter Forslaget, til at møde og besvare Spørgsmaal, egentlig burde paahvile enhver Borger.

Der er en Række andre Spørgsmaal, jeg ogsaa gerne vil nævne. Kommissionen faar tilforordnet 9 Medlemmer tra de militære Værn. Jeg vil gerne henstille til Ministeren, om det ikke var muligt blandt disse Repræsentanter ogsaa at have Officiantkorpsets repræsentanter, thi et af de Spørgsmaal, man utvivlsomt kommer til at beskæftige sig med, bliver sikkert hele dette Korps's fremtidige Holdning. Jeg ser ganske vist, at det udtrykkeligt er sagt, at med Hensyn til den fremtidige Personelordning kan de tilkaldes; men jeg tror, at det vil være heldigt, om man under de almindelige Overvejelser i Kommissionen ogsaa vil tage Hensyn til Synspunkter herfra.

Jeg haaber ikke, at den Form, som den højtærede Forsvarsminister har givet det sidste Afsnit i § 1 om, at Forsvarsministeren kan tilforordne Kommissionen som sagkyndige 3 Repræsentanter for Hæren, 3 for Søværnet og 3 for Hærens Flyvertropper og Søværnets Flyvevæsen, forhindrer, at til Eksempel saa værdifuld en Kraft som Oberstløjtnant Birksted kan faa Adgang til at oplyse Kommissionen om sine Erfaringer. Han er utvivlsomt en af de Officerer, der har det største og bedste Kendskab til de moderne Flyvevaabens Udvikling.

Jeg har med Tilfredshed noteret, at der i Formaalsparagraffen vedrørende Kommissionens Opgaver er nævnt Samarbejde mellem Industrien og Forsvarets tekniske Virksomheder. Jeg vil gerne henstille til Forsvarsministerens Overvejelse, om det ikke vilde være naturligt simpelt hen at knytte en Repræsentant for Industrien til Kommissionen eller dog sørge for, at en Repræ-

sentant — det maa jo særlig blive enten for Sværindustrien eller for den kemiske Industri eller begge — kunde faa Lejlighed til, naar vi engang naar frem til det Afsnit, der vedrører disse Spørgsmaal, at deltage i Kommissionens Forhandlinger om dette Emne, da de fleste sikkert vil have meget stor Nytte heraf.

Vi har haft mange forskellige Forsvarskommissioner i dette Land. Som oftest har de paabegyndt deres Arbejde under Forhold, som ikke lovede godt for Enigheden, og Resultatet har tit været derefter. Denne Gang skulde Mulighederne være bedre. Vort Folk og hver enkelt af os har høstet dyrekøbte Erfaringer, men vi har ogsaa oplevet den Magt og Løftelse, der ligger i Fællesskabet, og hvor forenede vi har været i vor Kærlighed til Fædrelandet. Mellem os og den Fortid, da Forsvaret var Anledning til bitter og ofte hadsk politisk Strid, ligger haarde og vanskelige Aar. Ingen kan ønske at genoplive Fortidens politiske Uoverensstemmelser. For første Gang kan vi begynde en Forhandling om vort Forsvars Nyordning, befriede for alle Fortidens Dogmer, Modsætninger og Kampe, som tidligere altid har tynget disse Forhandlinger. Vi skal begynde paa bar Bund, vi skal ikke slæbe hverken aandelige eller materielle, gamle, rustne Vaaben med os ind i Fremtiden. Ogsaa Stillingen i Verden er ny og dybt forandret i politisk og teknisk Henseende. Atombomben har allerede været nævnt. Dens Skygge hviler over Verden, og den skal naturligvis indgaa i de Overvejelser, her skal finde Sted.

Vi maa se paa alle disse Forhold med friske Øjne, vi maa, skønt vi alle ved, hvor vanskeligt det er, bestræbe os for at se Verden, som den er, og ikke som den var. Vi maa, som det er sagt, være fordomsfrie og sagligt objektive. Det staar faktisk i vor Magt at indlede et nyt Afsnit af dansk Forsvarspolitik's Historie, hvor Enighed og Samarbejde fører Værket. Ofte har det i Fortiden været Spørgsmaalet om Pengene, der har ødelagt Mulighederne for et Resultat, der kunde samle alle, baade fordi man har villet for lidt, og ogsaa fordi man har villet for meget. Vi kan godt have Raad til at erkende, at der har været Fejl paa begge Sider. Vi maa ikke gøre disse Fejl om igen. Vort Forsvar maa glide ind som et affalanceret Led i vor Samfundshusholdning, hvor der er taget et ligeligt Hensyn til, hvad Hævdelsen af vor Frihed og vor Suverænitæt kræver, og til vort Lands økonomiske Bæreevne.

Det konservative Folkeparti gaar der-